

Z tohoto právního hlediska však jest nerozhodno, zda bylo bankám zřizování účtů W uloženo zvláštním nařízením ministerstva financí, a zda byl kup uzavřen s Vídeňskou ústřednou úvěrního ústavu pro obchod a průmysl.

Čís. 1759.

První vrtmistr koná vyšší nekupecké služby ve smyslu § 2, odstavec první, zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. o obchodních pomocnících. V otázce, zda jde o takové vyšší služby, jest lhotejno, zda zaměstnanec osvojil si vyšší kvalifikaci odbornými studii, či jen praktickým výcvikem, a lhotejno, že zaměstnanec mimotně koná i práce podřadné.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, Rv I 403/22.)

Žalobce byl prvním vrtmistrem u žalované vrtací společnosti a, byv předčasně propuštěn, domáhal se náhrady, opíraje žalobu o ustanovení zákona o obchodních pomocnících. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

I když se hledí pouze k pracím, kterými byl žalobce zaměstnáván u žalované firmy, nelze odvolacímu soudu vytýkat, že posoudil věc nesprávně po stránce právní, dospěv k úsudku, že žalobce konal u žalované firmy vyšší nekupecké služby a že proto patří mezi osoby, na které podle § 2 odstavec první zák. o obch. pom. dlužno použiti ustanovení tohoto zákona. Žalobce byl u dřívějšího majitele podniku prvním vrtmistrem a jako takový byl převzat do služeb žalované firmy. Podle zjištění nižších soudů, jimž podle § 503 c. ř. s. nelze v dovolacím řízení odporovati pro nesprávné ocenění důkazů, bylo hlavní jeho prací, a to i u žalované firmy, prováděti hlubinné vrty, při čemž podřízení mu byli, jak zjištěno bylo výpověďmi svědků, nejen dělníci, nýbrž i jiní vrtmistři, kdežto žalobce přímo podléhal dozoru technické správy podniku. Žalobce práce řídil, určoval, kde se má postaviti vrtací věž, zkoumal složení půdy, podával výkazy o konaných pracích, vedl výplatní listiny a vyplácel mzdy. Že žalobce dle tohoto mu přikázaného oboru působnosti měl postavení povýšené nad ostatní dělníky a že činnost jeho předpokládala nejen více odborných vědomostí, nýbrž i větší spolehlivost a prozíravost, než jaké se vyžadovaly od dělníků jemu podřízených, plyne z povahy prací, jím konaných, a může proto soudem, i když nemá odborných znalostí o tom, jak se vrtání provádí, bez výsledku znaleců býti spolehlivě posouzeno. Postavení žalobce rovná se postavení dílovedoucího, který dle výslovného ustanovení § 73 odstavec druhý živn. ř. nepatří mezi živnostenské pomocníky, nýbrž k osobám, zřízeným k vyšším službám. Nezáleží na tom, že lze si osvojiti potřebné vědomosti pro službu, jakou konal žalobce, i praktickým výcvikem a že není třeba předběžného theoretického vzdělání, poněvadž zákon vyžaduje jen jistou vyšší kvalifikaci, nerozeznává však, jakým způsobem byla nabyta, a rovněž nezáleží na tom, že žalobce, nebylo-li prací jiných, se zaměstnával ve

skladišti i pracemi podřízenými, poněvadž podle § 2 odstavce první zák. o obch. pom. jest rozhodným, že konal převážně služby vyšší.

Čís. 1760.

Osvědčení, že dlužníku z pokračování exekuce hrozí nenahraditelná nebo těžko nahraditelná škoda, není podmínkou povolení odkladu exekuce, zejména lze-li již ze spisů seznati možnost tohoto ohrožení.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R II 424/21.)

Exekuční soud povolil odklad exekuce, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dle § 44 ex. ř. nemá býti odložení exekuce povoleno, může-li exekuce býti počata nebo dále vedena, aniž by s tím pro toho, kdo žádá za odložení, spojeno bylo nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné. Žalobce neosvědčil, že by utrpěl provedením exekucí škodu, v § 44 ex. ř. naznačenou. Ve svém návrhu toho ani netvrdil a nebylo též zřejmo, že by škoda tato nastati musila.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení zamítá návrh povinné strany na odložení exekuce toliko z toho důvodu, že navrhovatel neosvědčil, ba ani v návrhu svém netvrdil, že by s pokračováním (vedením) exekuce bylo spojeno nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné. § 44 ex. ř. nestanoví výslovně (jako na př. §§ 370, 390 a p.) povinnost, osvědčiti, že straně povinné z pokračování v exekuci hrozí nenahraditelná nebo těžko nahraditelná škoda, nýbrž formuluje podmínku negativně; že odklad exekuce nemá býti povolen, může-li v ní býti pokračováno, aniž by takové nebezpečení vzešlo. Stanoví tedy zákon toliko podmínky, za kterých návrh na odklad exekuce jest zamítnouti. Nelze proto z doslovu zákona vyvozovati, že odklad exekuce lze povolit jedině za té podmínky, že nebezpečí uvedené jest v návrhu osvědčeno, jak rekursní soud — opíraje se patrně o Neumannův komentář k ex. řádu II. vyd. str. 201 — za to má. Toto přísné formalistické stanovisko nebude však, i kdyby se mu zásadně přisvědčiti mělo, zajisté na místě tam, kde ze spisu exekučního samého seznati lze, že zamítnutím odkladu exekuce by povinné straně v skutku mohla vzejíti nenahraditelná škoda; v tom případě odporovalo by slušnosti, by ulpěním na přísně formalistickém výkladu zákona byl zmařen sám účel zákonného ustanovení. Tomu jest tak v tomto případě: z exekučního spisu jde na jevo, že vymáhající věřitel vede exekuci k vydebtí nákladu, jenž mu vzešel dodáním pily za 64.600 K do mlýna povinné strany, ač ze spisů C 100/21, a to z vlastního tvrzení vymáhajícího věřitele jde na jevo, že dodaná pila není vlastnictvím vymáhajícího věřitele, nýbrž osoby třetí, jež tyto vlastnické nároky uplatnila. Z vývodů rekursu vymáhajícího věřitele, jímž docíleno napadené rozhodnutí, jde na jevo, že mlýn, jím propachtovaný stojí, že následkem toho z nedostatečných prostředků peněžních není vymáhající věřitel ani s to, aby svým věřitelům úroky z toho, co jim dluží, zaplatil, a že jest